

Ianuarie 2021 - Satu Mare

ZILELE CULTURII NATIONALE

ARMONII INTER-CULTURALE

EDITIA I

ORGANIZATORI:

CENTRUL MULTICULTURAL
POESIS

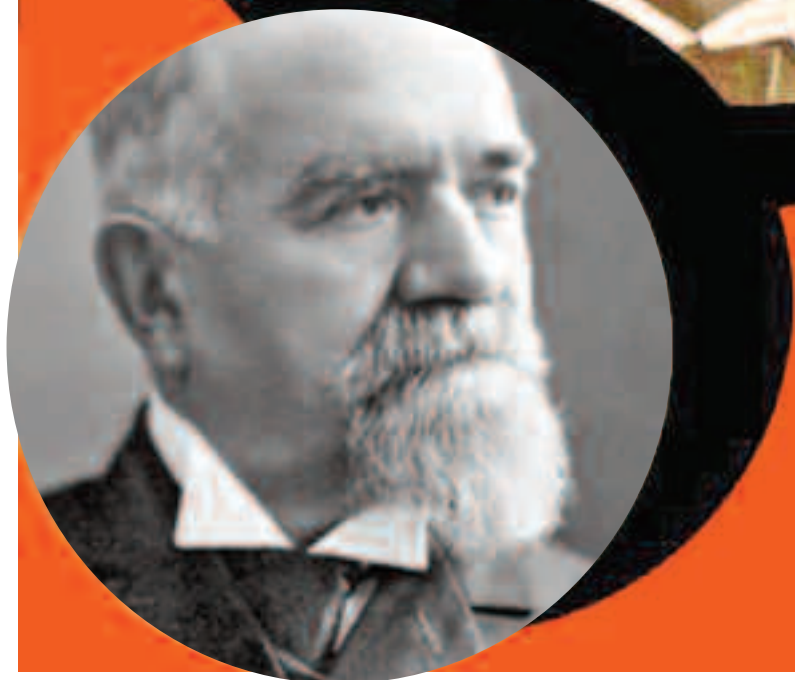
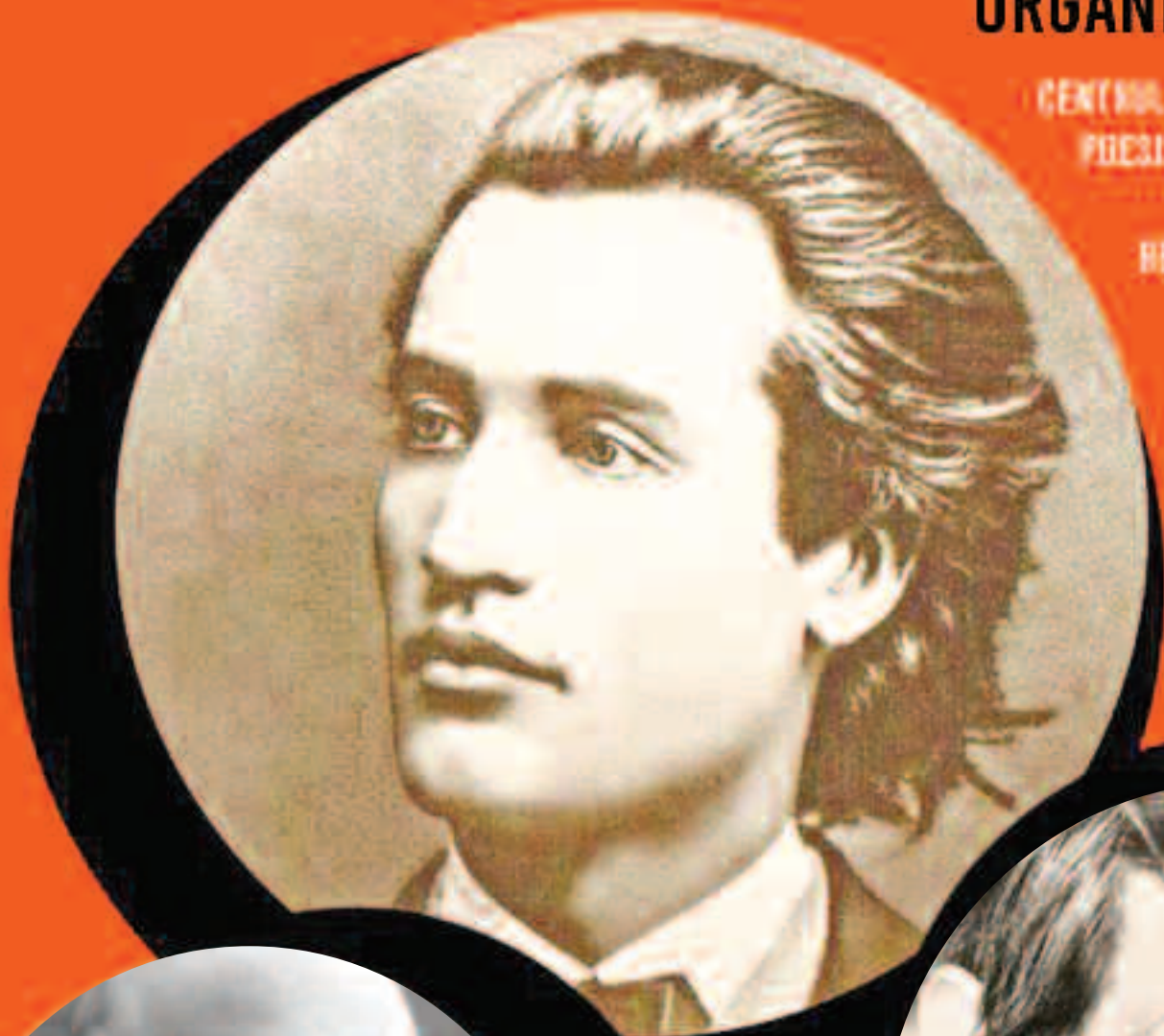
REVISTA POESIS

INFORMAȚIA DE DUMINICĂ

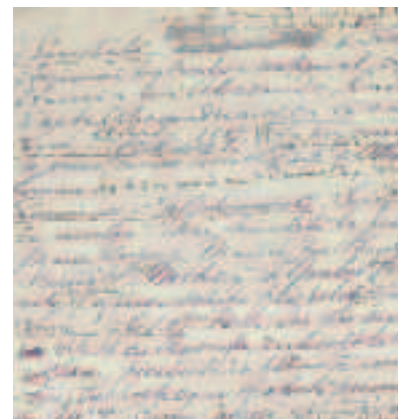
INFORMAȚIA ZILEI

INFORMAȚIA TV

AZASS

**O pagină
din jurnalul lui
Titu Maiorescu
în arhiva
Informația Zilei**

**În memoria
poetului
Petre Stoica**

Zilele Culturii Naționale nu înseamnă numai recitări, dansuri și cântece pe versurile lui Eminescu. Înainte de toate ar trebui să însemne o retrospectivă, o dezbateră de idei pe marginea actului cultural în general. Fiind vorba despre Titu Maiorescu, cu ocazia Zilelor Culturii Naționale nu ar fi lipsit de interes să se dezbată teza "formelor fără fond", o temă mereu actuală. **PAGINA 3**

**Personalități
ale culturii
din țară
și străinătate
prezente
la Poesis**

Cum a reușit "Poesis" să se afirme în plan național - și european? Credem că e important să reamintim celor de azi - în primul rând, prin proiectul ei ambițios - a fost prima revistă "de poezie" din România de după Revoluție. Apoi, a fost "programul" valoric susținut - deschiderea spre generația "optzecistă" dar și spre marile valori naționale cu atragerea unor scriitori europeni. O sumară "repede ochire" în șirul celor care au fost aici va spune totul despre impactul și audiența pe care a creat-o "Poesis". **PAGINA 5**

**Corina Chindriș: "profesorul este
motorul schimbării în educație"**

PAGINA 4

**200 de ani de la Revoluția
lui Tudor Vladimirescu**

PAGINA 7

**Comunismul moare,
dar nu se predă**

PAGINA 6

“Manuscrisul din jurnalul Titu Maiorescu mi-a fost dăruit de Petre Stoica. Prin urmare, ne facem o datorie de onoare închinând aceste rânduri memoriei poetului, dar și colecționarului Petre Stoica.”

IN MEMORIAM

O pagină din jurnalul lui Titu Maiorescu în arhiva Informația Zilei În memoria poetului Petre Stoica

D. Păcuraru

Printre cărțile vechi și rare, printre numeroasele manuscrise aparținând unor personalități istorice și literare, în arhiva Informația Zilei se află una cu totul deosebită: o pagină din jurnalul lui Titu Maiorescu.

Nu mai puțin interesantă este proveniența acestei pagini de aur. La ultima vizită pe care i-am făcut-o poetului Petre Stoica, retras la Jimbolia, unde a înființat primul muzeu al presei din România după 1989, mi-a dăruit, printre altele, o filă din jurnalul lui Titu Maiorescu. Pentru scriitori, și nu numai, o pagină originală a unui mare scriitor este ca o relictă pentru credincioși.

Zilele Culturii Naționale nu înseamnă numai recitări, dansuri și cântece pe versurile lui Eminescu. Înainte de toate ar trebui să însemne o retrospectivă, o dezbatere de idei pe marginea actului cultural în general. Fiind vorba despre Titu Maiorescu, cu ocazia Zilei Culturii Naționale nu ar fi lipsit de interes să se dezbata teza “formelor fără fond”, o temă mereu actuală.

“Forme fără fond” întâlnim la tot pasul în zilele noastre

Într-o mare, într-o prea mare măsură, “forme fără fond” întâlnim la tot pasul în zilele noastre. Sintagma atât de des întâlnită în programele partidelor, a candidaților la primării, “Vom sprijini cultura, sportul” este în multe cazuri o formă fără fond. “Trebuie acordată o atenție deosebită tinerei generații...” este o formă fără fond. Nu este susținută nici cultura, nici tânără generație așa cum ar merita.

Cultura, arta, literatura în cazul nostru, este un fenomen complex în care scriitorii din toate generațiile, din toate culturile, intră în combinații dintre cele mai neașteptate.

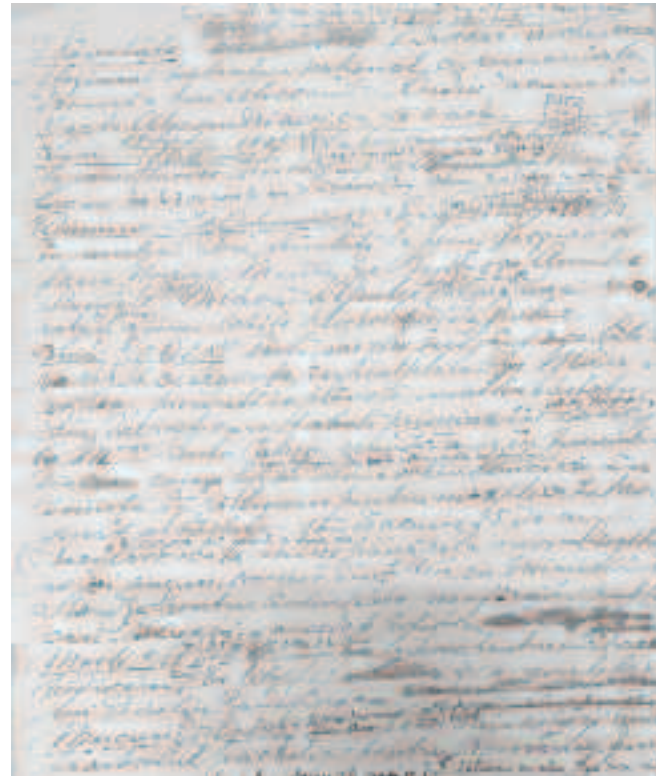
Cărțile își au destinul lor. Manuscrisele, fie că sunt donate unor muzee, fie că ajung în colecții particulare, își etalează valoarea când sunt făcute publice. Așa cum de exemplu am procedat cu zecile de manuscrise dr. Vasile Lucaciu, aflate în arhiva Informația de Duminică, prelucrate, explicate și prezentate de drd. Adriana Zaharia în diferite ocazii, la Satu Mare, Cluj, Oradea, Timișoara, Arad, Baia Mare etc.

Întâmplarea a făcut ca la Jimbolia să merg împreună cu primarul municipiului Satu Mare. Iuliu Ilyes era prieten cu primarul din Jimbolia, Kaba Gabor, iar eu eram prieten cu poetul Petre Stoica. A fost o adevărată călătorie de studiu. Din păcate, a fost ultima întâlnire pe care am avut-o, la scurtă vreme marele poet a încetat din viață.

Înainte de a trece la prezentarea manuscrisului, de fapt a manuscriselor, ne facem o datorie de

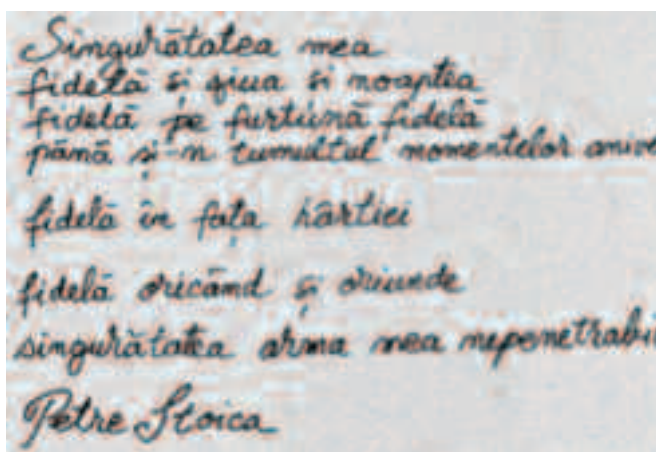
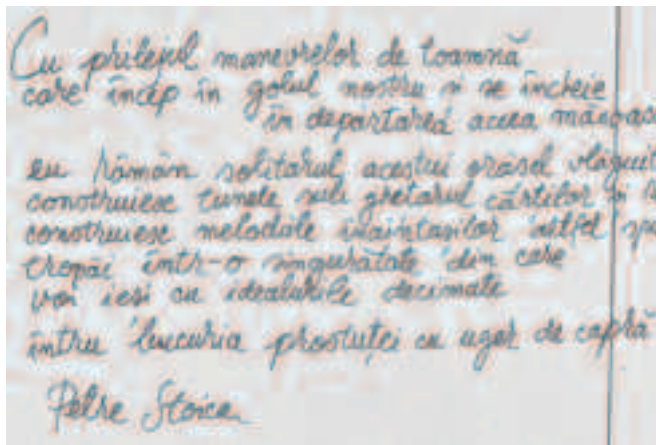
Titu Maiorescu (15 februarie 1840- 18 iunie 1917)

Fragment din jurnalul lui Titu Maiorescu

Petre Stoica (15 februarie 1931-21 martie 2009)

Manuscrise semnate de Petre Stoica

onoare închinând aceste rânduri memoriei poetului, dar și colecționarului Petre Stoica.

În doar o singură pagină din jurnalul lui Maiorescu regăsim mari nume ale literaturii române

Manuscrisul Maiorescu conține note de jurnal din anul 1887, luna octombrie. Ca orice jurnal scris în grabă, autorul a revenit, a corectat, a

adăugat elemente noi.

“Sâmbătă, 8 octombrie 1887. Deseară deschiderea stagiunii Teatrului Național cu renumita dramă a lui Alecsandri Ovidiu, acum în 5 acte.”

Printre rânduri a completat: “Ceva mai cald, dar cam umed. La 7 ore dimineața term. 10 grade R. ieri la mine la masă simpaticul Eduard Gruber și Mitică Rosetti, care au mai găsit la mine pe Vas. Alecsandri. Apoi la ora 7, masă la mine de 12 persoane (Carp, Odobescu, Nic. Cerkez, cu

soția, Duca cu Olga, Zoe Costaforu, Duiliu Zamfirescu, Al. Marghiloman, Mitică Rosetti) Sara lectura “Fricei” lui Zamfirescu, nouă schiță.” În doar o singură pagină regăsim mari nume ale literaturii române, de la Vasile Alecsandri la Alexandru Odobescu, Duiliu Zamfirescu, dar și oameni politici, Marghiloman, Carp, Filipescu.

Dincolo de cina acasă la Maiorescu de 12 persoane se poate reface un crâmpci din viața literară, dar și politică de acum 134 de ani.

Mai aflăm că sâmbătă, 22 octombrie 1887, a început cursul de filozofie germană, cu o introducere în opera lui Kant. Lume înghesuită, între alții și Alexandru Odobescu, Jean Kalinderu, Filipescu. Mai sus notase că în perioada respectivă Odobescu lucra la studiul despre Pietroasa (este vorba despre tezaurul Cloșca cu pui de aur). Până după miezul nopții, notează Maiorescu, eu și Odobescu, singuri, vorbind, desigur, despre misterul tezaurului de la Pietroasa. Miercuri, 19 octombrie, a lucrat la articolul psihologic pentru “România Jună”.

Jurnalul lui Titu Maiorescu a fost publicat. În perioada interbelică au apărut trei volume sub titlu “Însemnări zilnice”, ediție îngrijită de I. Rădulescu-Pogăneanu, ediții republicate de Academia Română în anul 2013, unde de altfel se află cea mai mare parte a manuscriselor “Însemnărilor zilnice”.

Văzând fila noastră avem o imagine a muncii pe care a făcut-o redactorul de carte. Dar cam așa scriu marile personalități. În timp ce lucram la monografia pictorului Aurel Poppe ne-am confruntat cu un scris greu citibil. Ne și miram cum poate cineva desena și picta cu atâta acuratețe, atât de frumos, iar pe de altă parte cum poate scrie atât de urât, atât de neglijent.

Titlu Maiorescu despre înmormântarea lui Eminescu: “Am rupt o frunză de la coștiug și pentru tine și ți-o trimit aici”

Într-o scrisoare adresată unei doamne, Emilia, Titu Maiorescu relatează cum a decurs înmormântarea lui Eminescu, la biserica Sf. Gheorghe Nou.

Iată textul scrisorii: “București, 21 iunie/3 iulie 1889: Emilia dragă, În Biserica Sf. Gheorghe cosciugul deschis al lui Eminescu era încins cu crengi de tei, în amintirea poeziilor lui parfumate cu flori de tei, am rupt o creangă de la coștiug și pentru tine și ți-o trimit aici. Sub bandă primești și un număr din “Constituționalul” cu descrierea îngropării și articolul de Caragiali. Când am însoțit pe jos, cu capetele goale, pe Eminescu de la biserica la cimitirul Bellu, toți vărsară lacrimi. Admirabilul cor de la Mitropolie era singura pompă; atmosfera liniștită, nu vânt, nu zgomot, câteva picături de ploaie, 5 minute, apoi iar bine. Cortegiul a pornit din biserică pe la 6 ore și a sosit la cimitir pe la 7¼. S-a luat de la Primărie un mormânt de veci pentru el; e ceva mai în fund, în dreapta de la tata. Din întâmplare, un mare copac de tei e în apropiere.

Pentru grilaj și o piatră pe mormânt (era cred) o mare stăcă brută de marmură cenușie, cu o singură parte netezită, pe care să fie inscripția Mihai Eminescu și poate 4 versuri ale lui, le vom face (indescifrabil). Părerea mea este de 50 de bani, pentru ca toți școlarii, și din Transilvania să contribuie. Sâmbătă sara s-a înmormântat Eminescu.

T. Maiorescu.”

Există "o ciudată ispită" – spune N. Steinhardt – ispita că, "prin credință scăpăm de boli, că nu se poate să mai fim bolnavi; sau, dacă ne îmbolnăvim, că nu avem nevoie de medici și medicamente, de vreme ce ne putem oricând tămădui prin rugăciuni." („Jurnalul fericirii”, Editura Mănăstirii Rohia, 2005; 183-184).

O ideologie de partid găunoasă și dăunătoare ca un nou virus

I. Nistor

E vizibil faptul că pandemia a tulburat lumea și parcă a tulburat mai abitir societatea românească. Sindicatele socialiste își umflă mușchii, la Cluj se umflă 2-3 capete de liberali, presa e dusă de acasă pentru a studia mușchii vaccinațiilor, pensionarii de lux țipă arțăgoși pentru cele 40 de procente etc. Dar mai e ceva: nu e buletin de știri fără omucideri, violuri, bătăi, furturi... și în acest timp înainte mergătorii nu se ceartă pentru a impune respectul față de lege, ci pentru a mai stabili o dată genul îngerilor.

Deși avem destui învățători și gânditori care ne-ar putea fi de folos pentru a ne îndrepta pașii, suntem invitați să dăm curs numeroaselor intervenții în problemele cotidiene ale unor personaje cu destule curențe de informare și chiar de bun-simț.

Nu exclud dreptul fiecărui om la opinie, dar de ce să-ți faci cunoscute ideile în public, când poți să pui oglinda în față și să turui, sau să faci o ședință de familie. Fac asta niște politicieni, mai vechi sau mai noi, care nu văd dincolo de perete și, crezând că părerea lor este infailibilă, îi dau drumul. Nu ratează ocazia țâpăritoarele și nemascații celui mai mare partid, care a câștigat degeaba ultimele alegeri. Liderilor nu li se aude vocea. Campion la răcnite anti-masă este junele V. Cataramă, propagandist lătit pe toate posturile TV. Desigur, am în vedere mass-media vizuală, cea mai răspândită și comodă variantă a comunicării. Dar și cea mai non selectivă și riscantă, dacă își uită rolul educativ.

Este limpede că agitatorilor rămași de pe vremea Partidului Muncitoresc

Român, din epoca lui Stalin, le lipsește autocontrolul și respectul față de cuvânt. Vulgar spus, volubililor li se spune că lansează „idei nerumegate” (nu știu cum s-a ajuns la această sintagmă!).

Surpriza ultimelor zile în ceea ce privește vaccinarea este oferită de opțiunea procentul mare de cadre didactice de a refuza vaccinul sau de a-l amâna. E dreptul lor, dar cum stăm cu inabilitatea de a da învățăcelilor exemple de impertinență. Să se fi molipsit de la recalitrării claselor, că știm bine, sunt și din aceia...

Dar cei mai vizibili sunt la ora actuală reprezentanții unui partid, cică nou, în fond născut din reziduurile politicianismului românesc, așa cum s-a întâmplat cu partidele extremiste românești, de stânga și de dreapta.

Partidul cu o ideologie tulbură

Ideologia AUR, că despre el vine vorba, este ca un nor gros încărcat cu COVID. Cel puțin așa rezultă din ieșirile în public ale liderilor săi (nume greu de memorat).

S-ar putea spune că nu e doar găunoasă, ci chiar... „nasoală”, argoul potrivit-li-se și fiind ușor de demonstrat. Mai întâi, să observăm că partidul acela (nu-l resimt ca de-al nostru, ci de-al altora) își revendică o componentă religioasă. Fals. Și e mult de discutat despre asta. Oricum, se observă îndată lipsa virtuților creștinești, pe lângă deficiențele culturale stridente. Lecturile lor par nule. Bunăoară, ar fi putut citi „Jurnalul fericirii” al lui Nicolae Steinhardt și ar fi ajuns la concluziile acestui gânditor recunoscut al ortodoxiei. Mă refer la atitudinea ideologilor AUR de a nu respecta legea „de război” cu pandemia, o lege făcută nu pentru vanitățile unora, ci pentru a nu-i îmbolnăvi pe ceilalți. E, cu alte cuvinte, grija față de aproapele: să-l respecti, să nu atentezi la sănătatea lui, conform uneia dintre cele zece porunci.

Ce ne spune marele filosof creștin

Neavând pregătire teologică, în comentariile mele de cetățean și scriitor,

recurg la autorii consacrați, la acest spirit religios înalt, care a fost N. Steinhardt și care a accepta mai degrabă să sufere umilința temniței decât să-și trădeze crezul.

Iată ce spune în legătură cu rugăciunea și ar fi fost bine dacă ideologii partidului împoțonată cu titlul metalului nobil, ar fi cugetat puțin înainte de a întreprinde turbulențele antistatale de la pelerinaje și servicii religioase. Ne amintim formele de manifestare ale trușilor desantați pe la mănăstiri, în zile de pelerinaj, pentru a demonstra că legea dată de guvern (de stat, de autoritate, de Cezar...), detestat din motive electorale, poate fi încălcată și că ideologia noului partid ar fi conformă cu preceptele religioase. Considerentul că Dumnezeu nu se lasă umilit nu e frumos să fie spus, atâta timp cât Dumnezeu-Fiul s-a lăsat chinuit, umilit, răstignit pentru îndreptarea, tămăduirea fizică și trușescă a oamenilor, pentru mântuirea omenirii. Prin încercările acestei pandemii, s-au pus la încercare și orgoliile primatului credință-rațiune. Probabil. Întrebare: să fie, pe scurt, bune recomandările; nu mască, nu distanțare în incintele bisericilor, nu cuminecare grijulie fără riscuri de transmitere a virusului? Dileme inutile, dar pe gustul și la discreția antivacciniștilor.

Există „o ciudată ispită” – spune N. Steinhardt – ispita că, „prin credință scăpăm de boli, că nu se poate să mai fim bolnavi; sau, dacă ne îmbolnăvim, că nu avem nevoie de medici și medicamente, de vreme ce ne putem oricând tămădui prin rugăciuni.” („Jurnalul fericirii”, Editura Mănăstirii Rohia, 2005; 183-184). Această ispită – mai spune înțeleptul monah – este tot una cu „ispitirea lui Dumnezeu prin exigența unei minuni”, atâta vreme cât „medicii și medicamentele sunt și ele de la Dumnezeu. De asemenea, minunile nu sunt foarte dese și nici nu se obțin „prin soatăți”.

Ci printr-o prevenție grijulie, putem adăuga, de care se pare că nici la cel mai înalt nivel nu e convingere totală, din moment ce enoriașii sunt invitați la ordine, nu din convingere, ci pentru ca

„să nu se spună că...” (6 ian. 2010, cu zâmbet complice).

Să fie fără cauze revenirea la un număr record de îmbolnăviri tocmai după ce vocile stridente tip șoșoacă au fost lansate? Teoria lor, dedusă, „mai bine de COVID decât de injecție” este morbidă și caraghioasă. N. Steinhardt ne lasă a înțelege că sensul rugăciunii este mult mai adânc decât o solicitare foarte pământeană, târboveată.

În sfârșit, o precizare. Am cumpărat volumul despre fericire din vechiul Tomis și, când am mai solicitat un exemplar, mi s-a spus că la Tomis au primit doar unul singur...

Să auzim glasul bisericii!

Inabilitățile au adus animozitățile. Dacă s-ar fi luat aminte la cuvintele de învățătură din Pastorală de Sf. Paști din 2020, scrise de IPS Iustin, Episcopul Maramureșului și Sătmarului, mulți s-ar fi dumirit. Dar Bucureștii sunt la distanță, litoralul așijderea, de aceea e bine să fie amintite: „Dumnezeu a îngăduit să vină peste întreaga lume această boală molipsitoare, pandemia de coronavirus, atât de periculoasă și ucigașă, care a îngenuchiat umanitatea, știința medicală, cercetătorii și savanții lumii, iar conducătorii popoarelor nu au găsit altă formulă decât să ne ceară să ne ascundem de virus, spre a nu ne afecta, îmbolnăvi și ucide. Mai marii lumii, fără voia lor, au împlinit o poruncă a lui Dumnezeu, care în Vechiul Testament a îndemnat prin proorocul pe poporul ales, să se ascundă până va trece urgia: «Du-te, poporul Meu, intră în cămările tale și închide ușa după tine, ascunde-te pentru puține clipe, până când mânia va trece» - Isaia, 26; 20” (Loc. cit., p. 2). Admirabil!!!

În lumina democrației, nu a celei comuniste, nici a celei originale, între stat și oamenii bisericilor nu poate exista competiție. De niciun fel. În trafic, la semafor, în pandemie, nu pot fi legi disjunctive, nici mai mulți emitenți. Pentru a limita tulburarea mulțimilor care, iată, se poate observa.

Continuare în pagina 5

Corina Chindriș, directoarea Școlii Octavian Goga: "profesorul este motorul schimbării în educație"

Săptămâna trecută, unitățile de învățământ din județ au marcat printr-o serie de evenimente, în mare parte în mediul online, împlinirea a 171 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu.

Chiar și "la distanță", cadrele didactice și elevii s-au implicat trup și suflet pentru a face lucruri frumoase în această zi importantă pentru fiecare dintre noi, ziua nașterii marelui nostru poet, 15 ianuarie. Despre cum e să sărbătorești online, despre învățământul în pandemie, am povestit și noi cu directoarea Școlii Gimnaziale Octavian Goga din Satu Mare, profesoara Corina Chindriș. O discuție telefonică și online, ca-n vremurile pe care le trăim.

"Învățătorii îți deschid ușa, însă numai tu însuși poți trece dincolo de ea... Școala românească trece în prezent prin momente unice datorită schimbărilor apărute în urma epidemiei de Covid-19.

Acest lucru este o adevărată provocare pentru toți partenerii educaționali începând de la elevi, părinți, societate civilă, dar și autorități publice.

Este momentul unei regândiri a profilului profesorului actual, un profesor digital al mileniului III. Trebuie să punem punct unui trecut și să schimbăm maniera de lucru pe care o aveam în trecut.

Profesorul actual trebuie să fie un "Homo sapiens", adică omul înțelept sau omul inteligent care face un raport de complementaritate între învățământul tradițional și cel modern, un învățământ într-o eră digitalizată în care elevii să nu se refugieze, ci să rezoneze armonios cu profesorii, iar elevii efectiv să fie cuceriți la ei acasă.

Să nu ne fie teamă și să nu avem nostalgia trecutului pentru că învățarea este una care se formează continuu pe tot parcursul vieții și azi ea denuște o stare a timpului în care trăim în care distanțele sunt topite, iar informația este aproape de noi", ne spune directoarea Corina

Chindriș.

Profesoara accentuează în conversația cu noi și rolul elevului în toată această transformare și adaptare, spunând că fiecare elev este astăzi într-o competiție cu el însuși, "iar atunci când generația de azi va fi adultă mâine, configurația ei va fi complet diferită.

Cred că merită să reflectăm la acest salt enorm în tehnologia informatizată la care elevii și profesorii am aderat în condițiile actuale, perfecționându-ne profesional și formând o cultură colaborativă între profesori, profesori-elevi, profesori-elevi-părinți.

Această învățare online poate să fie momentul în care formăm un profil al elevului flexibil, adaptabil, pornindu-l încă de pe bătăile școlii într-o nouă paradigmă în care nevoile de învățare ale elevilor sunt diferite, iar în acest context profesorul este motorul schimbării în educație. Orice informație științifică se învață, dar ca om te formezi".

A consemnat Ioana Vladimirescu

Cum a reușit "Poesis" să se afirme în plan național - și european? Credem că e important să reamintim celor de azi - în primul rând, prin proiectul ei ambițios - a fost prima revistă "de poezie" din România de după revoluție. Apoi, a fost "programul" valoric susținut - deschiderea spre generația "optzecistă" dar și spre marile valori naționale cu atragerea unor scriitori europeni.

CULTURĂ

Personalități ale culturii din țară și străinătate prezente la Poesis

G. Vulturescu

Până la apariția revistei "Poesis" (nr. 1 - ian. 1990) nu am avut în acest spațiu de Nord-Vest o publicație culturală cu rezonanță în plan național și internațional.

"Tradiția" revuistică (despre care a scris o viață Nae Antonescu) a trebuit să fie reinventată, aici, cu fiecare apariție ("Țara de Sus" - 1921, "Îcoane maramureșene" - 1923-1924, "Muguri" - 1929, "Datina" - 1938, și, la Carei, "Prietenii artei" - 1947.

În anii regimului socialist-comunist am avut o "pagină culturală" (la sfârșit de săptămână) în ziarul Cronica sătmăreană și suplimentul ei, "Geneze" (1975-1988). De o mare importanță pentru "condeierii" (așa ni se spunea) sătmăreni au fost atunci cele două antologii - "Afirmarea" (din 1978 și 1989) realizate de Vasile Savinescu, Ovidiu Suci, Ion Vădan. O breșă de ieșire din limesul "regional" s-a încercat cu suplimentul "Pagini sătmărene" (1985-1986) din interiorul revistei "Tribuna" (unde ne sprijinea Vasile Sălăjan, red.șef, sătmăreanul nostru). Pentru el au fost alături - V. Savinescu, Ion Ghiur, R. Ulmeanu, Ion Vădan, George Vulturescu (finanțată prin Casa de cultură "G. M. Zamfirescu" - unde lucram atunci).

Cum a reușit "Poesis" să se afirme în plan național - și european? Credem că e important să reamintim celor de azi - în primul rând, prin proiectul ei ambițios - a fost prima revistă "de poezie" din România de după revoluție. Apoi, a fost "programul" valoric susținut - deschiderea spre generația "optzecistă" dar și spre marile valori naționale cu atragerea unor scriitori europeni. A fost, de asemenea, foarte importantă credibilitatea valorică a redactorilor (G. Vulturescu, Al. Pintescu, D. Păcuraru, Gh. Glodeanu, Emil Matei, Ioan Nistor, Al. Zotta, Ilie Sălceanu, Ion Vădan) și inițiativa dialogurilor culturale în cadrul proiectului "Zilele culturale ale revistei Poesis" care a adus la Satu Mare

Zilele Culturale Poesis, ediția din 2017: scriitorii și câștigătorii concursului de pălincă

valorile culturale ale zilei, a facilitat contactul cu creatorii de aici.

O sumară "repede ochire" în șirul celor care au fost aici va spune totul despre impactul și audiența pe care a creat-o "Poesis" - dintre președinții Uniunii Scriitorilor - au fost prezenți, în repetate rânduri - Laurențiu Ulici, Eugen Uricaru, N. Manolescu, alți președinți ai Uniunilor de Scriitori din Franța - Andreas Sorel, din Serbia - Radomir Andric, din R. Moldova - M. Cimpoi, din Ungaria - Pomogacs Bella, Szentmartoni Janos.

Iar dacă am urmări șirul cu nume "glorioase" ale celor care au acceptat (pentru că e o mare onoare să vină cineva din elita valorilor naționale aici, pe granița de Nord-Vest) premiul pentru OPERA OMNIA - dintre ei enumerăm pe Vasile Igna (1990), Aurel Rău (1992), Mihai Ursachi (1993), Geo Dumitrescu (1994), Cezar Baltag (1995), Cezar Ivănescu (1996), Ștefan

Aug. Doinaș (1997), Ilie Constantin (1998), Alexandru Lungu (1999), Șerban Foartă (2000), Ion Pop (2001), Cristian Simionescu (2003), Mihai Cimpoi, Nicolae Breban (2004), Mircea Martin (2005), Matei Călinescu, Augustin Buzura, Nicolae Balotă (2006), Marin Mincu (2007), Grigore Vieru, Marko Bella, Mircea Muthu (2008), Dumitru Țepeneag (2009), Andrei Marga (2010), Nora Iuga (2011), Eugen Simion, Leons Briedis (2012), Radomir Andric, Nicholas Catanoy (2014), Acad. Ioan Aurel Pop (2015), Ileana Mălăncioiu, Eugen Negrici (2017)...

Am nominalizat doar premiul pentru Opera Omnia, dar, la fiecare ediție existau secțiuni pentru "cartea de poezie a anului", cartea de critică, Marele premiu "Frontiera Poesis", premiile pentru revistele care publică poezie...

Ne-au onorat - și i-am onorat noi,

sătmărenii, pentru cărțile lor pe Ana Blandiana, Valeriu Matei, Adam Puslojic, Constantin Abăluță, Constanța Buzea, Horia Bădescu, Leo Butnar, Gh. Crăciun, Al. Mușina, Andrei Bodi, Traian T. Coșovei, Ioana Crăciuneacu, Petru Cârdu, Ruxandra Cesereanu, Marta Petreu, Gabriel Chifu, Doina Uricaru, Al. Cistelean, Vasile Dan, Ioan Moldovan, Romul Munteanu, Irina Petraș, Mihai Prepelită, Petre Stoica, Marius Tupan, Lucian Vasiliu, Gellu Doian, Daniel Corbu, Cassian Maria Spiridon, Varujan Vosganian, Călin Vlasie... și alții și alții, din cei peste 700 de scriitori prezenți la cele 19 ediții...

Dar, important ar fi să recapitulăm câteva dintre cele mai spectaculoase inițiative pe care le-a avut redacția "Poesis" la Satu Mare - primul târg de carte sătmărean ("Salonul Editorilor de Poezie", 1995), Festivalul Internațional de poezie "Cornona carpatica" -

organizat în tandem cu scriitorii din Ucraina, Seminarii internaționale de traduceri, Colocviul revistelor literare din Transilvania, Conferințele "Cuvântul" și ASPRO, expoziții documentare - manuscrisele și dedicațiile

Monahului de la Roahia, expoziția "Avangarda literară - Tristan Țzara" (1994, cu Muzeul Literaturii din București, director Al. Dan Condeescu), primele decernări ale titlurilor de "Doctor honoris causa" la Satu Mare - pentru D. Țepeneag, Grigore Vieru, Adam Puslojic, Mihai Cimpoi, Nicolae Breban, Dinu Flămând, Varujan Vosganian, Augustin Buzura, Joaquin Garrigos Buenos...

Sau conferirea de premii (singurele primite în Satu Mare) iluștrilor sătmăreni - Mircea Zăciu, Gh. Bulgăr, Radu Enescu, Fenyi Istvan, Nae Antonescu, Ion Ghiur, Gabriel Ștrempel, Ilie Sălceanu, Al. Pintescu, Ion Vădan, Ion Baias, Vasile Tarța...

Desigur într-un articol nu putem epuiza tot ce s-a făcut - în regim de pionierat, cu inițiative unice - în jurul Centrului Multicultural Poesis, cu prezențele unor mari personalități universitare și culturale la lansări de carte pe care sătmărenii nu le-ar fi putut vedea altfel. Aici, la acest "centru" este, cum se știe, focarul viu de cultură al creatorilor sătmăreni - cenaclul literar "Afirmarea", cu seriile de muzică și poezie, cu expozițiile unice (cine nu-și amintește de șansa de-al avea aici pe ilustrul Mircea Dumitrescu cu expoziția dedicată lui Nichita Stănescu?), cu întâlnirile ziariștilor și pictorilor... Suntem, prin aceste inițiative, racordați la marile valori naționale, depinde de noi dacă dorim să ne menținem în prima linie, să fim reprezentați și să fim incluși între creatorii originali de azi.

Din fericire, unele instituții de cultură locale (Direcția pentru Cultură, Muzeul Județean, Biblioteca județeană, Școala de Arte, Casa de cultură "G. M. Zamfirescu") se alătură acestor inițiative, susținându-le, pentru că înțeleg adevărul simplu - cultură nu se poate face decât într-un dialog al valorilor naționale, la zi, care poate duce la promovarea valorilor sătmărene... Cine vrea să rămână doar într-un județ în care... "se agață harta-n cui"?

O ideologie de partid găunoasă și dăunătoare ca un nou virus (II)

Urmare din pagina 4

Să fie antivaccinismul câmpul de bătălie al vitejilor de tip nou?

În aceste condiții, nu e de mirare că apar tot mai dese aberații comportamentale precum arțagosul Al. Cumpănașu, precum comediantul care-și slujește chipul lăsat de Cel de Sus și recurge la un umor subnutrit intelectual - Garcea, precum cântărețul bosumflat de venituri dezumflate - Dan Bittman, și, surprinzător, la fel ca pehlivanii posomorâți M. Diaconu, și el fost candidat prezidențial, decăzut rușinos, sau ca Puric, Cristî Puiu etc. Ambigue,

acordurile de trompetă ale Monicăi Pop sunt virale pe Internet.

Iar România, în loc să se remarcă prin idei și prin atitudini constructive în vreme de criză, venite din partea oamenilor care gândesc, se evidențiază în Europa, prioritar, prin aroganțe distructive.

Cât despre AUR, am dezlegat inițialele: Anarhiști, Ultrademagogi, Retrograzi. Ca nume, găselnița este potrivită, mai așteptăm să imite coarnele lui Jake Angeli și pielea tatuată cu baligi negre a acestuia. Cât despre strigătul „Freedom!”, acesta nu e greu de tradus.

AUR apare ca o adunătură (alăturare) de introvertiți preocupați de lumea interioară și rupți de realitate, victime ale unor impulsuri iraționale. Să

tipi precum Tănăsă, Șoșoacă, Simion și alții nu e o trăsătură civilizată. Li se văd cariile dentare. Mai e ceva.

Un partid cu temelie solidă nu se naște peste noapte, ci după o gestație îndelungată, după frământări, căutări, confruntări cu opiniile oamenilor. Au pățit-o și marii salvatori ai României când erau în pantaloni scurți, bine că s-au maturizat.

Aur-iștii nu și-au explicat crezul real și de aceea au racolat mulți adepți care au căzut ca muștele în lapte. Au pățit-o toate partidele fără istorie, dar cu înclinații de forță și extremism. AUR este o ciorbă în care doza de oțet de Cricova și hrean traco-getic a fost depășită, iar respectivele condimente stimulează numai supra secreția de fiere.

E firesc să ne întrebăm cui folosește disoluția de facto promovată de un partid care se intitulează al unității? Procentele unui astfel de partid e un semn rău. Inamicii României (s-ar putea să nu avem?) vor specula punctele slabe și își vor da coate insinuând că „uite ce ușor pot fi zăpăciți de cap românii ăștia, ne putem bate joc de ei cum vrem!”. În acest sens, aduc un argument. Președintele Harry S. Truman a stopat prin decizia de forță în 1946 agresiunea URSS în Marea Egee, menită să instaleze baze militare de-a lungul Strâmtoarelor Dardanele și Bosfor. Cunoscând bine asemenea tactici, președintele american spunea: „Odată ce Uniunea Sovietică identifică un punct slab, începe să facă presiuni.” Tendința semnalată atunci este

neschimbă până azi, semn că „Aurarii” nu cunosc istoria ultimelor secole? Cât despre unul dintre liderii guralivi, se poate spune totul cu un citat din C.G. Jung, care în „Tipuri psihologice”, spune, pe urmele lui Furneaux Jordan, despre bărbatul extravertit că este: imprevizibil și indecis în atitudine, înclinat către dispoziție capricioasă, agitație, nemulțumire și criticism.

Extravertitul „judecă orice și pe toate la un loc în mod depreciator și este întotdeauna mulțumit de sine. Deși judecata îi este adesea falsă iar proiectele îi eșuează, are nemăsurată încredere în ele.” (Op. cit., Humanitas, 1997: 174). Acesta să fie politicianul ideal de care ar avea nevoie o alianță pentru unitatea românilor?

Cine este Rege Jean Page, cel mai sexy actor al momentului?

Cea mai recentă producție Netflix, serialul „Bridgerton”, lansat de Crăciun, face furori în întreaga lume. Seria se află și în preferințele românilor, la fel și actorul Regé-Jean Page, care interpretează rolul principal: ducele Simon Basset.

Acțiunea din serialul „Bridgerton” are loc în perioada Regenței de la sfârșitul erei georgiene (inceputul anilor 1800), la Londra. Producția spune povestea familiei Bridgerton: văduva Bridgerton și cei opt copii ai săi, patru fete și patru băieți. Serialul se bazează pe romanele scriitoarei Julia Quinn, a căror acțiune e plasată în înalta societate londoneză, când debutantele sunt prezentate la curte și caută cel mai bun partener pentru o căsătorie. Peisajele idilice, sutele de costume de epocă și povestea romantică au cucerit rapid publicul.

Dar, mai mult ca orice, s-a remarcat tânărul actor Regé-Jean Page, care îl interpretează pe ducele de culoare Simon Basset, un burlac răvnit de toate debutantele din Londra, dar și de multe dintre telespectatoarele Netflix. Născut dintr-un tată englez, preot, și o mamă africană, soră medicală, Regé-Jean Page și-a petrecut copilăria în țara sa natală, Zimbabwe, în capitala Harare.

Apoi s-a mutat la Londra pentru a urma școala gimnazială și s-a stabilit în Mare Britanie.

Regé-Jean Page (născut în 1990) și-a petrecut copilăria în Harare și mărturisește că a început să fie atras de

actorie când i s-a spus că nu era „prea bun la nimic altceva”. „Eu am vrut să fiu explorator când eram copil. Aceasta a fost prima mea idee despre o meserie cu adevărat grozavă: să descoperi locuri și lucruri necunoscute și să vezi ce ai putea aduce înapoi acasă”, a declarat el.

Însă planurile sale s-au schimbat rapid, după ce a plecat să învețe la Londra. „Actoria este cel mai apropiat lucru de meseria de explorator.”

În actorie poți explora alte lumi, poți înțelege culturi și oameni cu care, în mod obișnuit, nu ai avea niciodată de-a face”, a mărturisit actorul pentru revista People.

Primul său rol a fost chiar în copilărie într-o piesă de teatru jucată la școală, dar recunoaște că talentul său artistic s-a manifestat și altfel. A cântat, de fapt a „urlat”, după cum mărturisește, într-o trupă punk, în copilărie. Pasiunea pentru muzică a rămas, căci a continuat să cânte și să compună în altă trupă, alături de frațele său.

În serialul Netflix joacă rolul unui bărbat dur în aparență, dar foarte sensibil în realitate, la fel cum este și el în viața reală.

Într-un interviu pentru Entertainment Weekly a declarat: „Sunt un mare fan al conceptului de romantism. Este ceva minunat, avem nevoie de mai mult romantism în lumea de azi”.

Cât despre rolul unui nobil de culoare, în societatea londoneză a anilor 1800, Regé-Jean Page a declarat pentru InStyle: „Dacă am suportat atâta vreme un Isus alb, cred că putem suporta și un duce negru”.

Jazmin Grimaldi are o relație strânsă cu tatăl ei, Prințul Albert de Monaco

Acum când un nou proces de paternitate bate la ușile palatului Prințului Albert de Monaco, este un moment bun să ne reamintim de trecutul lui de playboy.

Suveranul în vârstă de 62 de ani are cel puțin doi copii ilegitari, pe lângă gemenii dăruți de soția sa, Prințesa Charlene de Monaco.

Primul dintre aceștia, Jazmin Grace Grimaldi, în vârstă de 28 de ani, este o americană rezultată în urma unei aventuri de-o vară.

Mama acesteia, californianca Tamara Rotolo, l-a întâlnit pe Prințul Albert în 1991, în timpul unei vacanțe a acesteia pe Coasta de Azur.

Cei doi au avut o relație scurtă și pasională, în urma căreia s-a născut, un an mai târziu, fiica cea mare a prințului, Jazmin.

Fetei i s-a ascuns originea nu doar pentru a-l proteja pe prințul monegasc, ci și pentru că mama ei, Tamara, era încă măritată cu primul ei soț, de care a divorțat de-abia în 1992.

Rotolo a decis să-și crească fiica în America, mai exact în Palm Springs, departe de agitația și presiunile vieții princiare.

Micuța Jazmin a vizitat pentru prima dată Monaco la vârsta de 11 ani și atunci și-a dorit să dezvolte o relație cu tatăl ei, despre care mama acesteia, Tamara, i-a vorbit

dintotdeauna cu sinceritate.

Trei ani mai târziu, Albert o recunoaște, în sfârșit, pe fiica lui cea mare, născută în afara căsătoriei, care, din acest motiv, nu are drepturi în ceea ce privește succesiunea la tron.

E drept că această mișcare a fost forțată de un proces de paternitate și de un test de ADN, în urma căreia s-a confirmat că Albert este tatăl lui Jazmin.

Cu toate acestea, Jazmin și-a recuperat identitatea și numele și are o relație foarte apropiată atât cu tatăl ei, cât și cu soția acestuia, Charlene.

Astăzi, tânăra călătorește frecvent la palatul princiar din Monaco, câteodată însoțită chiar de către mama ei, Tamara.

Johnny Depp, acuzații la adresa fostei soții

Cu imaginea îngropată de lungul război cu fosta soție, Johnny nu renunță și se avântă din nou în luptă. De data aceasta, Johnny spune că Amber Heard a mințit atunci când a spus că va dona cele 7 milioane de dolari obținute la divorț: o păcăleală aruncată în ochii presei și ai publicului de dragul imaginii.

În realitate, Amber a băgat banii în buzunar. Echipa de avocați a lui Depp a menținut permanent legătura anul trecut cu Children's Hospital Los Angeles și American Civil Liberties Union, cele două instituții între care Amber a promis că va împărți banii.

Și, în vreme ce ACLU a refuzat să divulge date în legătură cu donațiile,

Children's Hospital a acceptat să coopereze, scoțând la iveală niște date uluitoare: până acum nu au primit decât 100.000 de dolari de la Amber, față de 3,5 milioane, atât cât le-a promis, adică jumătate din suma de la divorț.

Mai mult, în iunie 2019, managerii spitalului i-au scris actriței, întrebând-o dacă mai are de gând să-și respecte promisiunea - iar cec-ul de doar 100.000 de dolari și scrisoarea sunt dovezile aduse de Depp, care susține astfel că această minciună este simbolică pentru comportamentul lui Amber, cea care a construit un caz întreg împotriva lui doar pe minciuni, distrugându-i astfel nedrept imaginea.

